

Малкович Іван Антонович

Презентацію підготували
учні 8-Б класу
Віталія Прохаренко,
Смульська Каріна,
Морозова Альбіна
Маличенко Олександр
Небудчиков Артур,
Гардиенко Олексій

Іван Малкович

Відкрите обличчя, ніжна, майже дитяча усмішка, світло-русяве волосся, що спадає на плечі з-під капелюха, довгі пальці музиканта. А ще — делікатність в усьому: у жестах, у розмові. Це — Іван Антонович Малкович, самобутній поет гуцульського краю, який народився в селі Нижній Березів на Косівщині.

Після закінчення місцевої школи вступив до Івано-Франківського музичного училища (скрипковий клас), яке закінчив 1980 року. А 1985 року закінчив філологічний факультет Київського державного університету ім.Т. Шевченка.

Працював учителем на Київщині, літературним редактором у видавництвах «Веселка» (1986-1987), «Молодь» (1987-1989), дитячому часописі «Соняшник» (1991-1992), головним редактором дитячих програм «Укртелефільму» (1993).

Ще дев'ятнадцятирічним юнаком на всеукраїнському семінарі молодих авторів його було обрано найкращим поетом. Вихід його першої книги гаряче відстоювала легендарна українська поетеса Ліна Костенко. 1986 року І.Малкович став наймолодшим членом Спілки письменників СРСР.

1984 року з'явилася перша книжка віршів І. Малковича «Білий камінь», 1988 — збірка «Ключ». Третя книжка під назвою «Вірші» вийшла в 1992 році, а поетична збірка «Із янголом на плечі» побачила світ у 1997 р.

Вірші Івана Малковича входять до літературних (вітчизняних і перекладних) антологій, хрестоматій, шкільних підручників. Їх перекладають на музику Марія Бурмака, Віктор Морозов, Тарас Чубай та інші композитори і виконавці. Рядками з його поезій називають вечори. За його сценаріями проводять свято Святого Миколая. А на Різдво і Старий Новий рік він сам ходить із вертепом та Маланкою.

Ось як написав про нього Дмитро Павличко: «... Він має музичну освіту, що благодатно відбивається на його творах. Літературними вчителями цього автора можна назвати Євгена Плужника та Богдана-Ігора Антонича.

Але, приглянувшись уважніше до його поезії, побачимо, що в нього є третій і, можливо, найголовніший наставник— Павло Тичина. Вчитися для Івана Малковича — як, зрештою, для кожного справжнього митця — не значить наслідувати у письмі, а бути подібним лише у світовідчутті, в жаданні певної естетичної Досоналості... Але ж це поет, цілком своєрідний, справдешній. Його варто знати вже хоч би за те, що він в жодному слові своєму не покривив почуттям, що він дуже цільний у тому настрої, котрий можемо назвати уболіванням за добротою, лагідністю життя, що він у кожному образі являє свіжість і вишуканість...»

Антось Малкович

Це мій тато. Бог наділив його рідкісним даром — любити людей і бути любленим людьми. Окрім того його дуже любили діти — свої й сусідські. Тато вічно з ними жартував. Майже 50 років він грав у березівському сільському самодіяльному театрику. Сам писав і читав зі сцени гуморески (у нашій околиці він набагато знаніший поет, ніж я; його книжечка «Пасічникові пригоди» вийшла невеличким накладом років з десять тому). Його дотепні надвечірні березівські оповідки зачаровували моїх численних друзів — поетів, музикантів, художників, журналістів... Рік-у-рік увечері 18 грудня (і так понад 40 років) до нашої березівської хатини збиралося море діточок, бо саме туди сховався з неба святий Миколай — сивобородий, у довгій золотавій киреї, з хрестом у руці — і роздавав дітям небесні дарунки. Не знаю чому, але той святий Миколай чомусь навдивовижу був подібний до мого тата... Тато був людиною сильної віри — щирої і глибокої, без облеслих розумувань і повчань; він часто згадував свою бабу Анну, яка могла молитися по 5—6 годин, бо чимало людей просили, щоб саме вона помолилася і за їхніх рідних... У 76 років на нашому обійсті у Нижньому Березові тато власними руками створив музей старожитностей. Його екскурсії були неповторні — дотепні і майже казкові. Він був пасічник і скромний невтомний сільський трудівник. Він навчив мене лікуватися працею. Без нього не було б на світі багатьох гарних речей, зокрема й «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГИ»... Він народився 27 лютого 1932 року. Сьогодні — 18 травня — його не стало. Вічна пам'ять, дорогий татусю.

Іван Малкович

«МУЗИКА, ЩО ПІШЛА»

Коли вона плелася в коси —
чом, скрипко, відвернулась пріч?
Як музику пустила босу
в таку непевну, звабну ніч?
Ох, смиче, теж дививсь куди ти? —
вже ж сивина спадає з пліч, —
як босу музику пустити
в таку непевну, звабну ніч?..
Візьму собі землі окраєць,
піду блукати по світах, —
хай тільки вітер завиває
в моїх розхристаних слідах...
О малю, тату, як питають,
куди ваш син подався з віч —
скажіть: він музику шукає,
що босою пішла у ніч.

Моя думка про вірш “Музика, що пішла”

Неповторний образ музики, яка хвилює серця людей, створив І. Малкович у поезії «Музика, що пішла». Музика, що пішла боса в ніч, — це добре чи погано? Треба, щоб музика йшла, стукала в серця людей, пробуджувала їхні кращі почуття й поривання. Тоді й ще хтось проникнеться бажанням піти шукати свою музику, свою музу, своє натхнення, як це зробив ліричний герой поезії.

У вірші приваблює оригінальна манера письма, тонка напівіронія, інтонаційна емоційність.

“Із янголом на плечі”

Краєм світу, уночі,
при Господній при свічі
хтось бреде собі самотньо
із янголом на плечі.

Йде в ніде, в невороття,
йде лелійно, як дитя,
і жене його у спину
сірий маятник життя, —
щоб не вештав уночі
при Господній при свічі,
щоб по світі не тинявся
із янголом на плечі.

Віє вітер вирівий,
віє Ірод моровий,
маятник все дужче бухка,
стогне янгол ледь живий...

А він йде і йде, хоча
вже й не дихає свіча,
лиш вуста дрижать гарячі:
янголе, не впадь з плеча.

Моя думка про вірш «Із янголом на плечі»

Людину, за біблійною легендою, супроводжує в житті янгол-охоронець. Але й людина має право вибирати, як їй чинити, як будувати своє життя. Хтось вибирає для себе важкі шляхи, хтось — легші. Ліричний герой поезії І.Малковича «Із янголом на плечі», як бачимо, обрав собі важкий шлях пошуків, долання перешкод. І як важливо, щоб йому стало снаги й сил пройти цей шлях, коли навіть янгол «ледь живий» від втоми! Хоч твір і названий «старосвітською баладою», його проблеми звучать цілком актуально й донині.

Іван Малкович

